

BÀI 9.

TIẾNG THỞ DÀI CỦA THỜI GIAN

(Tự Truyện)

*Những ước mơ chưa thực hiện đã trở thành kỷ niệm
Như tiếng thở dài sớm tắt lịm của Thời Gian!
(ttbg)*

4.

Nha Trang thứ Năm 21/9/1967

Cô bé của anh,

Trước khi rời Nha Trang, anh muốn gửi đến bé những lời yêu thương này. Anh hy vọng bao nhiêu khi đặt chân đến đây thì lại tuyệt vọng bấy nhiêu khi lìa xa nó. Anh không buồn bé khi bé không đi đón anh ở phi cảng, nhưng điều khiến anh suy nghĩ tự hỏi là “Tại sao chúng mình không vui được bên nhau?” Mong ước được gặp, được nhìn bé đôi ngày, giờ chỉ còn là mây khói.

Bé thường lo sợ hỏi anh: “Không biết anh có hiểu em, hoặc không muốn hiểu để rồi ngày nào đó ngã vào tay một người con gái khác?”

Cô bé ạ, anh nghĩ rằng anh hiểu và yêu em ghê gớm, bởi vì đối với em, anh mới hiểu thế nào là tình yêu. Em như một thỏi than hồng làm cháy tay những ai cầm đến nó. Nhưng với anh, kẻ muốn được đốt cháy bởi nó thì lại chẳng được em ngó ngang! Anh chỉ sợ một ngày thỏi than hồng ấy sẽ trở nên những bụi tro tàn nguội lạnh, càng làm tê tái trái tim anh thôi.

Anh không van xin nài nỉ, nhưng anh biết cuộc đời này có nhiều thay đổi, không điều gì là vĩnh cửu hết. Ngay cả những báu vật cũng bị sứt mẻ theo thời gian, hướng hồ là tình yêu chúng mình, dầu thật đẹp nhưng cũng chỉ là một thứ tình yêu trôi trên sỏi đá! Anh có thể tự tin bao giờ cũng vậy, không thay đổi. Còn bé, một cô gái nhỏ, chưa biết nhìn sâu vào cuộc đời nhiều phù thủy ma quái, một ngày nào bé cũng sẽ nhầm lẫn mà thôi. Và bấy nhiêu cũng đủ gây đổ vỡ tất cả.

Chính điều đó đã khiến anh suy nghĩ nhiều khi đến Nha Trang. Bé chỉ là một cô gái nhỏ (nhưng được anh yêu kinh khủng) chứ đâu phải là một nữ tu để giữ cho lòng xa khỏi những cám dỗ chung quanh.

Anh càng yêu bé bao nhiêu thì càng bị ám ảnh bấy nhiêu vì điều lo âu ấy. Anh cố quên, cố đừng suy tư thắc mắc và cố sống như một kẻ tầm thường, nhưng không được. Tất cả chỉ vì em, anh đã thân

tượng hóa bé là đối tượng duy nhất cho đời anh mất rồi. Dù muốn hay không thì anh vẫn là kẻ bị phụ thuộc vào bé. Nên, cố nhiên, nếu xảy ra đổ vỡ, chính anh là kẻ hứng chịu chua cay nhiều hơn.

Nhưng anh có cần gì điều vừa nói. Anh chỉ biết yêu em là quá đủ. Tất cả còn lại đều là con số không vĩ đại. Ngay đến tương lai đời anh cũng không gây cho anh nhiều thắc mắc lo âu như thế đâu.

Bé vẫn thường nói với anh: “Em chỉ yêu cái đẹp, cái tuyệt mỹ. Tình Yêu cũng là một điều tuyệt mỹ nên em yêu nó, chứ không phải yêu người tình.”

Này cô bé có đôi mắt to khờ dại và cái cười răng khểnh, bé có biết rằng khi nói những lời trên là em đã biểu lộ đức tính thành thật một cách nguy hiểm?

Sở dĩ anh nói "nguy hiểm" là bởi mai sau đó sẽ là điều đem sự thắng lợi lẫn cả nỗi thua thiệt cho em.

[Câu nói này của Vũ, phải đến mấy chục năm trời trôi đi, tôi mới ngẫm ra được cái độ chính xác của nó.]

Nhưng anh nghĩ, tuyệt mỹ của bé chỉ là những cái nhất thời nhâm lẫn. Anh cho rằng, trong ý nghĩ bé, những cái gì óng ánh cũng đều là vàng.

Nếu một ngày nào đúng như vậy, anh sẽ trả lại tất cả cho em, dừng lại bên đường dõi theo em và không quên cầu chúc em gặp được nhiều may mắn.

Tuy nhiên, anh hy vọng chuyện ấy chưa có (hay không bao giờ xảy ra cả) vì tình yêu anh trao tặng em, không một mãnh lực nào có thể làm cho suy suyển.

Anh yêu em vô cùng như chưa hề yêu ai trước đó, cô bé có hiểu như vậy cho anh không?

Một tuần phép ở Nha Trang, nơi nào anh cũng tưởng tượng ra hình ảnh bé hiện hữu gần anh, trong giấc ngủ, trong bữa ăn, những lần trên phố đông người, trong vũ trường ồn ào tiếng nhạc, hay trên bãi biển một mình lắng nghe tiếng sóng gào thét, luôn luôn vẫn có bé bên cạnh. Nhưng tất cả đều chỉ là tưởng tượng của anh!

Có lẽ anh sẽ lên Dalat trước khi trở lại Sài Gòn. Anh sẽ mang theo trong tim hình ảnh bé và nỗi buồn triền miên ray rức của mình.

Bao giờ anh cũng hiểu và yêu em, cô bé biết không?

□

Dalat thứ Tư 27/9/1967

Cô bé của anh,

Anh đến Dalat được hai ngày rồi, nhớ em ghê gớm. Nơi đây có tất cả mọi thứ ăn chơi như ở Sài Gòn nhưng anh vẫn nghe trống vắng vì thiếu em bên cạnh. Sao trời cứ mãi buồn và ướt lạnh? Giá gì có em cho anh bớt cô đơn.

Muôn đời vẫn yêu cô bé.

(Vũ.)

□

Sàigòn thứ Sáu ngày 3/11/1967

Mây của Vũ,

Tại sao anh yêu em? Yêu em và bao giờ cũng yêu em?

Anh nghĩ rằng, cho đến hết đời, không bao giờ anh còn gặp được một người như em, vì vậy mà trọn tình yêu, anh chỉ dành cho bé.

Đôi khi lại nghĩ, trời sinh ra cô bé là để cho anh yêu, cho anh suy tư và tưởng nhớ. Nếu anh biết ngày nào đó bé phản bội (vì cũng đã "có lúc yêu anh!") hẳn anh đau khổ ghê lắm.

Nếu anh có một mái gia đình yên ấm và một người vợ hoàn hảo thì người đó phải là em. Vì chỉ với em duy nhất, anh mới hiểu thế nào là tình yêu. Tìm những cô gái, đối với là chuyện rất dễ. Nhưng tìm bé, một áng mây thu buồn man mác, lại là điều vô cùng khó với anh.

Cô bé hiểu không?

Thu Vân ơi, bây giờ em đang làm gì? Anh muốn có em ngay bên cạnh để được nhìn sâu vào đôi mắt đại khờ nhưng lúc nào cũng ánh lên niềm ray rức. Anh biết anh đã bị phụ thuộc vào bé nhiều quá rồi. Nếu mất em, không biết những tháng ngày kế tiếp, anh sẽ ra sao?

Tuy nhiên anh bất cần. Chỉ cần biết hiện tại yêu em là quá đủ.

Càng chìm đắm vào đam mê, vào men rượu và những âm thanh vũ trường cuồng loạn, anh càng tưởng nhớ về em. Hình ảnh với đôi mắt to khờ dại của em đã hằn sâu trong tim anh ngay từ những ngày mới gặp. Anh biết bé cũng có yêu anh, nhưng trong tình yêu đó pha trộn rất nhiều ngờ vực. Bé chưa dám tin vào tình yêu chân thật của anh và vẫn còn đắn đo suy xét.

Đôi khi anh nghĩ bé chưa hẳn hiểu rõ anh và điều này khiến anh buồn ghê gớm.

Anh hy vọng ngày giờ này em đã không còn băn khoăn thắc mắc nữa bởi trái tim anh chỉ duy nhất dành cho em. Ngoài ra không có gì thay đổi. Cô bé biết vậy không? Hiểu cho anh!

□

Sàigòn, thứ Hai 13/11/1967

Cô bé của anh,

Đã lâu quá rồi, từ hôm rời Nha Trang trở lại Sàigòn, anh chỉ nhận được của bé duy nhất một lá thư. Sao em không về thăm anh như lời đã hứa, và cũng chẳng viết gì cho anh? Sự nhớ thương chồng chất cô đọng trong hồn, anh đã không ngờ hình ảnh em chiếm ngự, hiện hữu trong anh nhiều như thế. Trong phòng trà, vũ trường, quán rượu và ngay cả đêm qua đi hành quân... nơi nào anh cũng tưởng nhớ về em rồi tự hỏi bao giờ mới gặp được?

Anh không biết bé có còn nghĩ gì đến anh? Ánh mắt đại khờ ray rức của em đã khiến anh bị thu hút và phụ thuộc quá nhiều rồi. Đờn lính dạy cho anh sự đều đặn, giả dối và phản bội, nhất là đờn bao giờ tìm vào tình yêu chân thật để phải bị phụ thuộc kẻ khác. Nhưng với cô bé, anh không nghĩ đờc như vậy. Em như một vì sao sáng đờng biệt lập một góc trời để cho anh cứ hoài nhìn ngắm. Anh tự nhận mình là kẻ thua cuộc ngay từ buổi đầu gặp bé bởi anh yêu bé chân thành và bao giờ cũng tưởng nhớ về em.

Anh không biết mai sau mình có chung đờng hay không nhưng hiện tại anh yêu em kinh khủng và chỉ mong em trở về bên anh. Sự trở về, như lời bé vẫn hát cho anh nghe: “Em đến thăm anh một chiều mưa... và quên đờng về!...”¹

Đã lâu quá rồi anh xa em và chẳng biết còn xa cho đến bao giờ nữa? Không biết bé có đã lãng quên anh? Nếu đờng vậy, anh đành cam nhận chịu và chẳng bao giờ trách cứ em vì anh đâu có quyền gì ngoài một tình yêu duy nhất cho em.

Dù sao anh vẫn yêu Mây của anh vô cùng. Anh muốn thì thăm với em cả ngàn lần điều ấy, muốn ghi em thật chắc và hôn em điên cuồng. Anh nghĩ rằng môi anh bây giờ còn nóng hơn cả lần anh trốn quân y viện Cộng Hòa để đi tìm em trong đờm trình diễn ở trường Nhạc. Có lẽ những nhớ thương đã cô đọng trên đôi môi ấy, cô bé biết không?

¹ EM ĐẾN THĂM ANH MỘT CHIỀU MƯA (Nhạc & Lời: Tô Vũ), bản nhạc Vũ vẫn hay hát cho tôi nghe.

*Em đến thăm anh một chiều đờng.
Em đến thăm anh một chiều mưa
Mưa dầm dề, đờng tron ướt tiêu điều.
Em đến thăm anh người em gái, tà áo hương nồng,
mắt huyền trờu mền sương ẩm lòng anh.
Em đến thăm anh chiều đờng giá,
em đến thăm anh trời mưa gió,
đờng xa lạnh lờng .
Mặt nhìn mặt, cầm tay băng khuàng không nói một câu .
Lời ghen ngào, hôn anh như say như ngây, vì đâu?
Gió đưa cánh chim trời, đó đây cách xa vờ
chiều vui mưa ướt cánh.
Khá thương kiếp bênh bờng, dấu khắng khít đôi lòng,
chiều nào em xa anh.
Có hay lúc em về gót chân bước reo âm thầm trên đờng một mình ngoài mưa,
mưa như mưa trong lòng anh.
Lòng bồi hồi nhìn theo chân em chìm trong ngàn xanh,
Anh ước mơ một chiều thêu nắng Em đến chơi quên niềm cay đắng
... và quên... đờng về.*

Hiện tại, anh vẫn đi hành quân đều, dù nguy hiểm vô cùng nhưng bao giờ sự may mắn cũng vẫn còn ở cạnh anh. Anh có bé và tình yêu chân thành dành riêng cho một mình bé, anh không thể chết như anh Chàng được.

Giờ đây nhớ thương bé điên cuồng, anh phụ thuộc vào bé nhiều quá rồi, Mây của anh ạ. Ước mong bé chưa có gì thay đổi và anh sớm được nhìn lại ánh mắt đại khờ ngày xưa.

Vũ.

(Những lá thư trên được gửi về địa chỉ nhà Ánh và mỗi khi về Sài Gòn, tôi mới được đọc).

[]

(Xem tiếp bài 10-
TIẾNG THỞ DÀI CỦA THỜI GIAN phần 5).

[]